

наводнение, а брѣговетѣ ѹ зида съ камѣкъ. Съ това тя не само че кръстосала равнината съ канали,*) но поставила тѣзи водни припятствия, като прегради за непревземаемостта на нейната столица. По-късно голѣмиятъ завоевател Киръ можа да разбере нейната замисль и привзе Вавилонъ, като отби водитѣ на Ефратъ. Най-после по неинъ планъ бѣ съзидана гробницата ѹ върху една тераса надъ най посещаваната градска врата съ гравиранъ върху плочата нейния заветъ; „Ако нѣкой вавилонски царъ, мой приемникъ, се нуждае отъ пари, да отвори гроба ми и си вземе колкото желае, но само тогава, когато е въ крайна нужда.“ Тази гробница останала запечатана и следъ падането на Вавилонъ до царуването на Дарий, който ядосанъ, че трѣбва постоянно да минава презъ една врата, надъ която има поставенъ мъртвецъ, заповѣдалъ да откриятъ грота. За съжаление тамъ било само тѣлото на царицата и единъ надписъ: „Ако не бѣше гладенъ за пари и алченъ за печалби, не би нарушилъ покоя на мъртвитѣ“.

Въ древността, когато едно короновано лице твори, авторството се запазва въ историята, но ако артистътъ е обикновено лице, въ повечето случаи произведението му остава анонимно. Въ такъва случай авторството се приписва на цѣлия народъ. Обикновено жрецътъ е, който твори и ръководи творчеството на страната, като съ това обслужва и религиознитѣ вървания, безъ да съзнава, че съ това създава едно изкуство. Така той остава безъ име, а изкуството му става собственостъ на неговия народъ. Нека не се забравя, че въ всички древни религии между жрецитѣ е имало и жени. Братътъ и сестрата на царя всѣкога сж били жреци. Ето защо строежа на единъ храмъ може да се счита за дѣло на единъ жрецъ дотолкозъ, доколкото може да бжде

Забеленка *) Тази голѣма канализация на царицата, обърнала нѣкога долината на Вавилонъ на райска градина. днесъ се възобновява напълно отъ англичанитѣ, които сж увѣрени, че днешната пустиня на Месопотамия наново ще добие нѣкогашното си обилно плодородие.